

X. nap (2017.07.18, szerda)

Lefekvés után húzom a lóbórt. Nem úgy Csilla, kinek beszámolója alapján egész éjjel jártak a szálloda- és tolóhajók, melyek hullámai erőteljesen törtek meg a parti köveken, ami felett egyből a mi sátrunk állt. Párom attól tartott, hogy időközben áradt a víz, és ezek a hullámok a lakhelyünket is veszélyeztetik. Ebben a tudatban igen rossz éjszakája volt. Én hajnal 6-kor kelek. A ragadozó halak is elég aktívak. Így én is bepróbálkozom, de be kell érnem egy rávágással. Úgy döntök, hogy inkább lejegyzem a tegnapi nap történéseit. Csilla még mindig nem kelt fel, így újra próbálkozom a pergetéssel. A műcsalit egy fehér twiszterre cserélem. Ahogy a partra érek előttem egy erőteljes rablás. Óvatosan mögé dobok, és szakaszosan terelgetem a gumit a part felé, majd egy határozott ütést érzek. Végre akad. Miközben kifele tessékelném a halat, a másik kezemmel az összecsukott merítőt keresem. Akkor szűnhet meg egy pillanatra a kontak az áldozattal, és ennek az lett az eredménye, hogy mire a háló már akcióban lenne, őnagysága úgy gondolja jobb lesz nekem ma nélküle. Anélkül búcsúzom a zsákmánytól, hogy megmutatta volna magát nekem.

Bosszankodásomra Csilla is felébred. Elmesélem neki a Vidrát, akivel ezek szerint osztoznom kell most a halakon, és persze a vesztett kapás történetét. Kivételesen normálisan reggelizünk. Mindketten fáradtak vagyunk, de a kedvünk jó. Katonakoromban egy több napos folyami átkelési gyakorlaton vettem részt a mélységi felderítőkkal Ercsiben. Emlékszem a ligetes partra, ahol anno a gyakorlat bázisa volt. De hiába pásztázom szememmel a túl partot, sehogy sem jöttem rá, hogy hol történt meg az átkelés a szigetre. Akkor egy kétélű katonai járművel, most egy kis kenuval. Érdekes kontraszt, de szerencsére már nem rombolják lánctalpasok a dunai fövenyt. Arra is emlékszem, hogy csapatokban tutajt is kellett építeni, de nem hogy átjutottak volna a túlpartra, a víz felszínén is nehezen maradtak fent.

Összepakolás után még egy kicsit ücsörgünk a vízparton, és ez kifejezetten jó tesz.

26. Kép: Reggeli után, indulás előtt...

Az Ercsi és Adony között hosszúnak tűnő unalmas úton, a táj szépségén kívül egyedüli érdekesség, hogy feltétként egy „salátaágyon” evezgetünk a sodorvonalban. Ennek oka, hogy egy szállodahajó vicces személyzete, a folyóba ürítette az elmúlt pár nap konyhai hulladékát, így kilométereken keresztül vesznek körbe minket, a brokkoli és káposztafejek, répák és hagymák. és sajnos gumikesztyűk is. Mivel jelenleg kisebb áradás van, az amúgy sem tiszta víz egy nagy kaszvattyú válik. A lórévi kompnál kötünk ki az adonyi holtágban, azzal a szándékkal, hogy itt biztos meg tudunk ebédelni. A kikötést most szó szerint kell érteni, mert hajónkat nem húzzuk ki, hanem úszni hagyjuk, és csak kötéllel rögzítjük a parthoz. Itt nem éppen a legpozitívabb kérdést teszik fel nekünk köszönés után: - Nem félünk, hogy kirabolnak? Kérdésüket rémtörténetekkel próbálják alátámasztani. Mi döbbenetesen egymásra nézünk Csillával, és csak annyit válaszolunk, hogy NEM.

A cuccokkal teli happy-t hátrahagyva elindulunk kajáldát keresni. Kiderül, hogy a falu több kilométer, de pár száz méterre van egy kamion parkoló és ott találunk egy büfét. Egyébként ez itt Közép-Európa legnagyobb logisztikai központja, ami folyamatosan fejlődik. Mind közúton (M6, 6), vasúton és vízen is megközelíthető. Nem éppen erre a hangulatra számítottam, és nem is tartottam ide illőnek az aszfalton történő gyaloglást a

kifőzdeig. Kávét volt, a sör hideg és a disznótoros is túrható, így végül megebédelünk a sofőrökkel együtt, csak kocsikulcs helyett mi a lapátokat támasztjuk az asztalnak.

Pont délben érünk vissza a vízpart. A felerősödő déli szélben egyikünknek sincs túl nagy kedve

27. Kép: Happy az adonyi holtágban ringatózik

Hajóba szállni, így pihegünk még egy kicsit az árnyas parton. Egész utunk során most vagyunk legközelebb lakhelyünkhöz, Velencéhez. Csak 25 km. Alig több, mint 20 perc lenne autóval Pusztaszabolcson keresztül. Végig nézve magunkon érzem már, hogy nem lesz meg a tervezett napi penzum.

Nem túl nagy lelkesedéssel fekszünk neki a szembeszélnek. Az alig 10 fkm-re lévő Kulcsi hajókikötője mellett ismét megállunk. A kulcsi dunapart végig nagyon rendezett, jó a szemnek. A kikötő felett is egy szépen felújított épület, Hajóállomás Vendégház felirattal. Gondozott, parkosított kert. Reménykedünk, hogy itt találunk valami büfét, vagy vendéglőt. De igazán boltra lenne szükségünk, hogy pótoljuk a készleteinket. Besétálunk a lezárt területre, ahol ugyan vendéglő nincs, de büfé lesz, úgy fél óra múlva. A Bolt viszont

több mint 2km-re van és hegyet is kell mászni hozzá. Tanakodunk, hogy mi legyen. A Boltba nem fogunk felsétálni, az idő pedig halad. Legközelebb Dunaújvárosban tudnánk kikötni, vásárolni, de ez bizonytalan. Az első pillanatban kicsit elkeseredek és dühös vagyok az egész világra. Míg párom félrevonul, én a gondnokkal beszélgetek. Kiderül, hogy az egész terület az Önkormányzat tulajdonában van, a Vendégházat pedig most nyitották ki újra, mert a löszfal omlása miatt veszélyeztetetté vált. 5 házat le is kellett bontani, amikor megcsúszott a part, majd támfalat építettek. Augusztus 1-ig pedig ingyenes a bekerített részen kívül a sátorozás.

28. Kép: Hajóállomás Vendégház Laci piros Wartburgjával

Ez az a pillanat, amikor elkezdek gondolkodni. Ha maradunk, akkor csak a mai táv felét teljesítjük, de talán valahogy el tudjuk intézni boltot. A kis dunai + 1 nap tartózkodással, és ezzel a fél távval egy nappal el kell tolnunk az utunkat, de ez még belefér. Mikor Csilla visszatér, elővezetem neki, hogy szerintem maradnunk kéne. Lesátorozunk, a boltot pedig valahogy majd megoldjuk. Látva az erősödő szelet, Ő sem ellenkezik.

Közben a büfé is kinyit és megkóstolhatjuk a sört, majd kiderül, hogy jól döntöttünk. Laci, a gondnok már kiskocsival vár minket a sólyánál⁷, így luxus módon, kipakolás nélkül húzzuk fel Happyt a domboldalon. Közli, hogy pakoljunk le, aztán elvisz ő minket a boltba. Lám minden megoldódik. Aztán döntés elé állít. Ha úgy gondolom, 2000 Ft ellenébe a belső területen az árnyas fák alatti pázsiton verhetem le a sátrat, és a vendégház fürdőjét is használhatjuk. Nem gondolkozom, mert tudom, hogy ezzel Csillának is örömet szerzek. Ahogy kipakoljuk cuccainkat Laci már röffenti is piros Wartburgját, és irány a bolt. Közben mesél. Kiderül, hogy egyben zenész is, és most készül, mert hétvégén ő adja a muzsikát a telepen. A bolt több, mint 2 kilométerre van, és megtalálni se lett volna egyszerű. Igyekszünk gyorsan vásárolni. Veszünk 3 sört is, amiből egyet Lacinak adunk. A telepre visszaérve, Laci csak lassít a bezárt kapu előtt, majd „ajtóstól” lép a telep területére pöfögő autójával. Megrökönyödésünket látva csak annyit mond, hogy mindig így szokta.

Teljesen sík talajra verem a sátrat – micsoda luxus. Körülöttem kis cicák játszanak, ezért a kajával majd vigyázni kell. A melegvízes fürdőt, közel két hét után igen csak tudjuk értékelni. Ma nem is úszunk a Dunában. A fürdő a vendégházban található, ahol szépen felszerelt szobák mellett konyha és társalgó járul hozzá a kellemes pihenéshez.

Szép esténk van. A büfé asztalánál sokáig beszélgetünk még Lacival, Kulcsról és a kulcsi vízi életről, ami már itt is leáldozóban van. Kölcsönösen visszasírjuk a régi szép időket. A telep csónakházában azért a helyi sportegyesület hajói és néhány kölcsönzésre váró kenu lapul. Itt a Csepel sziget megkerülése a hagyományos vízitúra. Kulcs régen Rácalmáshoz tartozott, mint nyaraló telep, és csak 1994-ben vált önálló közigazgatási egységgé, ami új lendületet adott a fiatal falunak. Százhalombattával karöltve nívós nemzetközi néptáncfesztivált rendez minden augusztusban. Remélem, egyszer mi is eljutunk erre az eseményre, hiszen jelenlegi lakhelyünktől kb fél óra alatt elérhető. Főleg itt a Duna parton érezni, hogy a település elsődlegesen a pihenésre vágyókat szolgálta, és szolgálja. Ennek megfelelően rendezett terciákat találunk mindenfelé.

Lefekvés előtt, már a sátrunk előtt ücsörögve a Magyarország-Olaszország férfi vízilabda mérkőzést hallgatjuk. Éppen csak kiharcoljuk a 9-9-es döntetlent, életben tartva reményeinket a csoport megnyeréséért. Éjszaka jó idő van, és mi is nagyon jól alszunk.

---

⁷ Sólya: Hajók partrahúzásához, leeresztéséhez használt enyhe lejtésű parton létesült csúsztatópálya

XI. nap (2017.07.19, csütörtök)

Jót aludtunk, mégis, amikor kikecmergek, a sátorból úgy érzem magam, mint akit összerágtak és kiköptek volna. Nem is vagyok egyedül. A sátor körül egy fúkasztát élesztő emberrel találkozom. Megnyugtat, hogy nem indítja el, amíg Csilla alszik. Gondoltam, akkor jobb, ha egyelőre más tevékenység felé néz. Megvisel a nagy meleg és tegnap a nap is megtűzte a fejemet. Nem sok kedvem van egyelőre hajóba szállni. Ennek apropóján a rövid reggeli peca is nagyon enerváltan telik, kár volt lesétálni a kövezésre. 7:20 perc és már élénkül a déli szél, ráadásul pár kilométerrel lejjebb, ahol az RSD (Ráckevei-Soroksári Duna) Tassnál egyesül a nagy Dunával, a folyó is lelassul, ahogy elterül a Mezőföldön. Újabb holtponthoz érzek. Amikor Csilla is felkel, újra felmerül a kérdés, hogy menjünk, vagy maradjunk ezen a kellemes helyen. Végül aztán összeszedjük magunkat, több napot nem veszíthetünk. Így az indulás mellett döntünk. Elköszönünk Lacitól, aki pihenőre tér az éjszakai szolgálat után. A kaszálós embert még utasítja, hogy segítsen nekünk vizreszállni. Ilyenkor tér haza a feleségéhez. Bár két óra sem telik el, amikor a piros Wartburg újra belöki a kaput, és tetőcsomgtartójáról méretes hangfalak kerülnek le. Már készül a hétvégi fellépésre.

Sátorbontás után marad időnk még néhány közös fotó elkészítésére. Reggeli a szokásos: Banán, müzlivel. Már jobb kedvünk van. Happyt a sólyakocsira rakjuk, és még szárazon bepakolunk. 10 után indulunk, ami azért elég komikusra sikeredik. Tudtuk, hogy óvatosnak kell lennünk a vizretételkor, mert az alga jégpályává változtatta a sólya végét, megállni a meredeken lehetetlen. Elsőre Csilla csúszik majdnem el, de szerencsére megússza, csak a combja rándul kissé. Míg ő a kocsit visszaviszi, én a sólya szélére húzom a hajót, hogy az utolsó nagy csomagot még betegyem a helyére. Igen ám, de a sólya széle is korcsolyapálya, így hiába minden elővigyázatosság, a csomaggal repülök a hajó felé. Estemben még tudok egyet lendíteni a pakkon, így az majdnem pontosan a helyére repül, én viszont alá csúszok a partot támasztó nagy köveknek, bele a vízbe. Csuromvizesen kászálódok fel a groteszk jelenetből, de lábujjaim, amik a kövek közé szorultak még hónapokkal később is fájnak. Csilla nagyon megijed látva „seggel a vízbe” mutatványomat, én viszont próbálom ezt is felfogni a vicces oldaláról, pedig be kell vallanom nagyon, sajog a lábam, és nagyobb baj is lehetett volna az attrakcióból.

Még egy utolsó integetés, és kényelmes evezgetéssel elindulunk Dunaújváros irányába, amiről tudjuk, hogy a Komárom feelingel vár, azaz legyünk rajta túl minél hamarabb. Ekkor egy nagy testű gumimotoros lassít az amúgy csendes Dunán. Már éppen mondom, hogy milyen jó fejek, amikor felénk kanyarodva látom, hogy a vízirend őrei ülnek benne. Ügyesen állnak mellénk a Duna közepén, és miután harmadjára kérdezi meg rendőr, hogy hova tartunk, és mi most is azt feleljük, hogy Mohács (bár még nem tudni, hogy odaérünk-e egyáltalán), a fiatal rendőrnek leesik, és immár ismerősként üdvözl, hisz velük találkoztunk először a pesti Dunán, a Margitsziget mellett. Csodálkozásomra elmondja, hogy ők tulajdonképpen Dunaújvárosban teljesítenek szolgálatot, de a VB miatt besegítenek Pesten is. Bár örülünk egymásnak, azért egy formális ellenőrzést elvégeznek. Ezt is megéltem több mint 40 év dunai evezés után, de közben arra gondolok, hogy mennyire hiányzik is napjainkban, ugyanúgy, mint anno a csónakokra is kötelező vizijártassági engedély. Csilla hátát támasztó mentőmellényeket látja, a kötelet mutatom az ülés mögött, és megnyugtatom, hogy a hátizsákokban elemlámpák is vannak. Ő még látni véli a nem létező horgonyt is, amit nem is tudom, miért keres egy kenuban. Még jó, hogy a csákyát nem kéri. Azért a személyinket összevetik a központi adatbázissal, nehogy éppen így akarjunk kiszökni az országból. Közben jót beszélgetünk. Csilla kihasználja az alkalmat és bepanaszolja az őrült motorcsónakokat. Ahogy így közösen csordogálva tart a tere-fere, el is hagyjuk a Tassi Zsilipet, anélkül, hogy észrevettük volna, így már ismét az egyesült Dunán hajózunk.

Ellenőrizni eddig egyszer sem ellenőriztek, de eszembe jutott egy történet gyerekkoromból, amikor szüleimmel és egyik nővéremmel a Delfin nevű kiel-bootunkkal egy délutáni evezésre indultunk. Éppen ekkor csöngetett be, szépen felöltözve Lali, (Örvös Lajos, 1923-2002, műfordító, Móricz Zsigmond tanítványa a Kelet Népe-nél) szokás szerint valami nagyon fontos mondandóval. Édesapám viszont nem akarta halogatni az indulást, ezért így szólt: - Lalikám, ha akarsz valamit, akkor gyere velünk, a vízén majd elmondhatod. – Mivel a nyakkendő-s Lali volt a legelegánsabb, ő kapta a kényelmesebbnek mondható kormányos ülést, én pedig a hajó végében kuporogtam, immár a megengedettnél 1 fővel megnövelve a legénység létszámát. Éppen a Duna közepén jártunk, amikor feltűnt egy rendőrségi motoros. A biztos úr erélyesen szólt ránk megafonján: - Az az öltönyös ember ott, szálljon ki! – Hiába, szegény Lali tényleg elütött ruházatával a fürdőnadrágosoktól, de

miért pont ő? Lali persze ártatlan képpel válaszolt: -Itt? – és mutatott az alatta hömpölygő Dunára. Erre már a rendőrnek se volt válasza, inkább mosolyogva meghúzta a gázkart Visegrád irányába.

Miután elbúcsúzunk alkalmi barátainktól, hamarosan feltűnnek a néhai Sztálinváros pöfögő kéményei, szomorú sűrű ruhába öltöztetve az iparvárost. Először a kicsit zöldebb ifjúsági szigetet érjük el, amelynek mélyén egy Halászcsernye is üzemel. Egyszer jártam ott ügyféllel, de most inkább tovább evezünk, akarom mondani, menekülünk a levegőben maró bűzt árasztó várostól.

Csilla javaslatára megcélizzuk inkább a dunaföldvári Halászcsernyét. Dunaújvárostól délre érjük el az M8 autót Dunán átívelő szakaszát, a Pentele Hidat. Balra tőlünk Dunavecse, mely templomának tornyában a harang éppen a Nádorfehérvári diadal óta imádságra hívó delet üti. Elvileg idáig terveztük volna a tegnapi napot, most viszont nem bánom, hogy nem állunk meg. Kikötünk viszont a híd alatt a jobb oldalon, körülbelül Kisapostag magasságában, hogy szusszanjunk egyet 20 km egyhuzamú evezés után.

Kisapostagról illik néhány szót ejteni. Túránk után 1 hónappal, kocsival jártunk erre, a vízről látott part felfedezése okán. Mindketten meglepődtünk a takaros kis szlovák múltú falucska rendezettségén. Igazi ékszerdoboz, amire azt mondja az ember, hogy „jó itt lakni”. Bár már a bronzkorban is éltek erre emberek, igazán, mint Baraccsal összenőtt üdülő telepként lehetne jellemezni. Fellendülése a Dunai Vasmű megépülésével kezdődött, a munkalehetőség reményében ideköltözők mégsem borították fel a település báját, nem terhelték a szocreál építészet borzalmaival.

29. Kép: A Kisapostagi Duna

És amiért visszatértünk: Az Al-Duna eddigi legszebb része következett. Jobbra a Kisapostagi „Dunai Gyöngy” Jacht kikötő egy festői öböl mélyén, partján a Bárka vendéglővel. Alatta, hosszan elterülő apró kavicsos aranypart fürdésre csábítva. Baloldalon szintén gyönyörű szigetek mögött megbúvó lagúnák. Ráadásul innentől kezdve sok helyen olyan színekben úsznak a fák, mintha már ősz lenne. És nyugodt minden. Már ekkor tudtam, hogy ide visszajövünk, de nem csak autóval, hanem majd egy evezős felfedező túra keretében is. Persze a vízállásra figyelni kell, mert az egész Dunaújváros alatti szakaszra igaz, hogy csak kis víznél tárja fel igazi szépségeit.

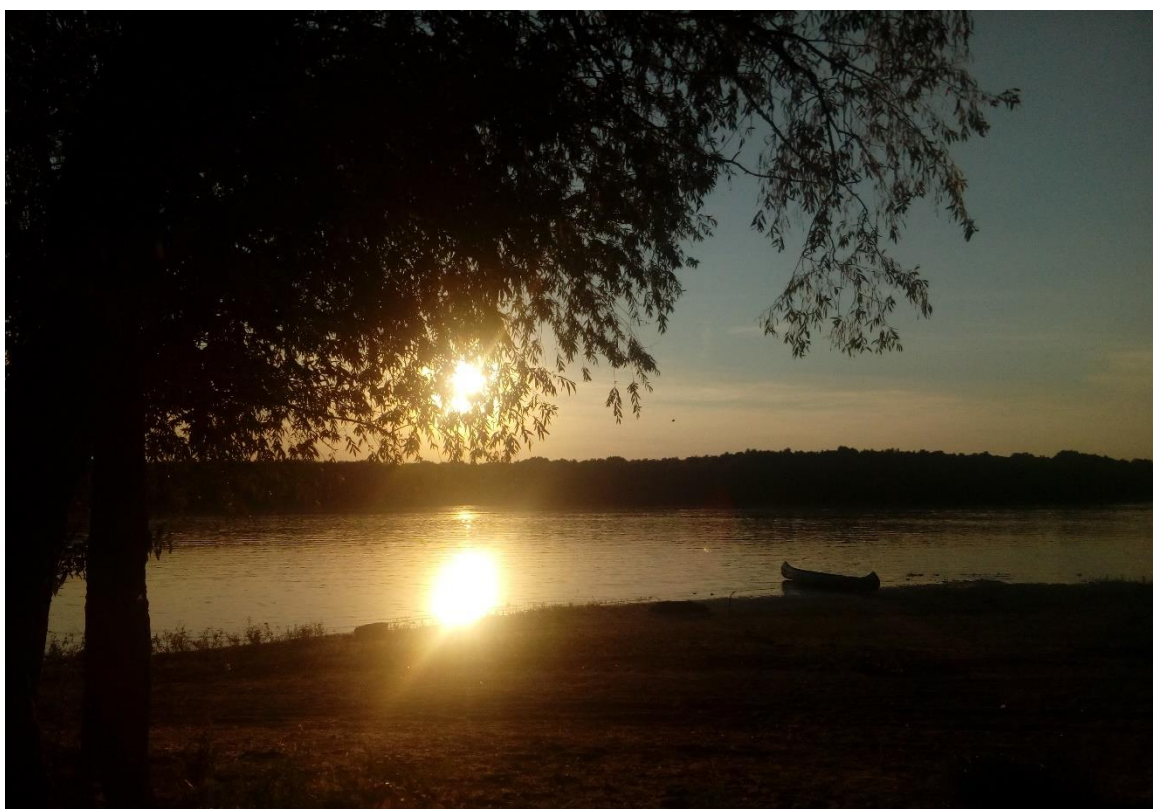
Mire Dunaföldvára érünk, megint megerősödik a déli szél. Magyarországon az Észak-Nyugati szél az uralkodó szélirány. Délies jellegű szél általában a frontok előtt fúj 1-2 napig. Az utunk alatt viszont megdől ez a megfigyelés, mert már napok óta tart a mediterrán jellegű szél, és frontnak híre-hamva sincs. De mi is a gond ezzel? Ha rátekinthetünk a térképre látható, hogy Budapest alatt, már nagyjából Északról Délnek tart a folyó. Ez azt jelenti, hogy a délies szél folyással szemben fújja a víz felszínét, rövid, tarajos hullámokat keltve és lapátot csavarva a kezünkből. Ez hosszú távon igen kellemetlen tud lenni egy aprócska kenuval.

Dunaföldváron a hajóállomás mellett kötünk ki, mert innen biztos nincs messze a csárda. Amennyire lehet, partra emelem a hajó elejét, de fara így is a vízbe lóg. A gátra való felkapaszkodást már erősen érzi a fájós lábam. Hírből már ismerjük az éttermet, így kíváncsian várjuk az élményt. Azt mondják, ahol sorban kell állni, ott biztos jó a konyha. Itt ugyan elsöre találunk asztalt a kerthelyiségben, de sok választás nincs. A kajára sincs is panasz. Csilla Bakonyi harcsapaprikást eszik csuszával, én fogast citromos vajban sütve. A kiszolgálás viszont sokat von le az értékéből. Lehet, hogy már fáradtak a pincérek, de a flegmasággal társult unott arc és az extra lassúság nem éppen a hely hírnevét fogja öregbíteni. Az ital is nagyon drága. Egy hazai sörért 700 Ft-ot fizetünk.

Délután 3 óra is elmúlik, amikor végre tovább indulunk. Úgy ülök be a hajóba, hogy azt a 15 km-et, amit még tervezünk, könnyedén levezzzük. A Beszédes József híd alatt áthaladva a baloldalon a Solti dunaparton, a Dudás Beach-en, önfeladt fürdőzők tömege. Látszik, hogy itt van élet. Innentől viszont beindul a hajó forgalom. A kőzárások és a déli szél együttes hatása nehezített pályát tartogat nekünk nap végére. Mivel a hajózó út is szűk ezen a szakaszon, így állandóan kitérek onnan, ha hajóvontával találkozunk. Sok

esetben a kőzárás és a hajóárok között lavírozunk. Ennek ellenére egy bolgár teherhajó majdnem a parti kövezésre szorít, mert valószínű csak az utolsó pillanatban vesz észre. Nincs 10 méter közöttünk, mikor Csilla és a hajó személyzete között választékos káromkodás veszi kezdetét oroszul. Én már annyira fáradt vagyok, hogy fel sem húzom magam, várom, hogy végre tábort verjünk.

A Duna ezen a szakaszon megyehatár is egyben. A jobb oldalon már Tolna, a balon Bács-Kiskun megye. 2 óra evezés után végül is utóbbinál kötünk ki, Hartán. Hoppá. milyen ismerős település. Hát persze. Még leányfalun vettünk Hartai Ásványvizet. De azóta többször ettem már nagyon finom Hartai Kolbászt. Eddig azt sem tudtam, hogy létezik ilyen település. Harta az 51-es út mellett fekszik, dunapartja pár kilométerre nyugatra van a központtól. Egyben a Magyar Zarándokút egyik állomása, ennek megfelelően, uniós forrásból épült zarándokház is található itt. A Magyar Zarándokútról csak annyit, hogy a spanyol El Caminon⁸ mintájára fogalmazódott meg a gondolata. A keresztény szemléletű út a barátság, békesség, szeretet, elmélyülés és megnyugvás útja. Segít a testi, szellemi és lelki megújulásban. Esztergomtól Máriagyúdig szeli át az ország gerincét, hossza 431 km.

30. Kép: Hajónk a hartai naplementében

---

⁸ El Caminon: Szent Jakab út spanyol neve- Ősi zarándokút, ami Galicia tartomány fővárosába Santiago de Compostelába vezet.

Szerencsére a Hartai dunapart nem csak a Vizi vándorok kedvelt kikötőhelye, a helybéliek is szívesen sétálnak le, vagy szurkolnak a helyi csapatnak az itt található focipályán. Így itt már van létjogosultsága a vendéglátóhelynek, melyből kettő is van. Mi még kikapolás előtt a Sörkertet vesszük célba. Mindkettőnknek nagyon jól esik a hideg csapolt sör, ami itt olcsó is, és plusz 1 dl. jár gratiszba. Kicsit már jobb kedvvel állok neki a sátorverésnek, a partszakasz egy eldugottabb helyén. Közben Csilla tűzhelyet készít, ami nagyon takarosra sikeredik, és mire végzek a tűzifát is megszede. Hogy én is részt vegyek az alkotásban, szokás szerint bekészítem a tábortűzet, és elmegyünk egy jól eső mosakodásra és fürdőzésre a Duna egyre melegedő habjai közé. Természetesen itt is kiszúrnak, hogy komolyabb túrán vagyunk, és egy evezős érdeklődik, miközben kajáját rángatja a partra. Elmeséli, hogy múltkor ők is megtettek 50 km-et. Hartától Érsekcsanádig, de 5 nap alatt. – Igaz az nem az evezésről szólt – somolyog a bajsza alatt.

Az esti pancsolás kifejezetten jót tesz. Mintha kicseréltek volna minket. Ma sorsdöntő meccset játszik a női vízilabda válogatott. A csoportelsőség a tét. A sörkert óriáskivetítőjén nézzük hideg sört és fröccsöt iszogatva. Bár szarkasztikusan megjegyezzük, hogy eme cselekedett némileg ellentétes nomád vándorutunkkal, de azért most kifejezetten jól esik. Kiszurkoljuk a győzelmet, majd a mérkőzés kiértékelését, már a táborban hallgatjuk a kisorádiót. A speaker hangjába, már csak a tábortűz barátságos ropogása zavar bele. Újabb szép este az Öreg Hölgy partján.

31. Kép:Hartai tábortűzünk

Éjszaka arra ébredünk, hogy szél lebegteti a sátrat. Nem túl nagy, de mindkettőnkben felmerül, hogy mi lesz, ha megerősödik. Így hát kikászálódunk a sátorból. A fényszennyeződéstől mentes éjszakai égbolton millió számra világítanak a csillagok. A tejút jól kivehető. Ez azt is jelenti, hogy felhőt nem hozott az Észak-Nyugati szél. Miközben gyönyörködünk, biztonságos helyre visszük a hajót és kötéllel ki is rögzítem. Ezt a rituálét 5 éve mindig elvégzem, mert abban az évben 2x el is felkapta a Kacsaszigetről a hajót. Mindkettő eset szerencsésen végződött, de az elsőnél stoppolnom kellett a szigetről, hogy átjussak a túlpartra, ahonnan nemsokára vissza is úszhattam, mert kb egy kilométerrel lejjebb, szemközt a bokorban pillantottam meg a kenut, ahol fent akadt egy vízre lógó faágban. Széltől borzolt vízben hajtottam végre a manővert, evezőlapáttal a kezemben. A második esetben fiatalok ébresztettek. Akkor csak 2 táborhellyel sodorta lejjebb a kavargó a szél a kicsit nehezebb kenut. Na, azóta van mindig nálunk kötél.